

Claire Lombardo

De mooiste tijd van ons leven

Vertaald uit het Engels door
Anne Jongeling en Carla Hazewindus

SIGNATUUR

2019

De nazaat

**15 april 2000
zestien jaar geleden**

Ze vond mensen overdonderend. Vreemd misschien, voor een vrouw die min of meer uit vrije wil vier wezens aan het universum had toegevoegd, maar toch was het zo: Marilyn raakte van slag in de nabijheid van anderen, mensen die ze niet kon inschatten, niet begrijpen; mensen met wie ze niets had. Nu zat ze bijvoorbeeld op haar beschutte plekje onder de ginkgo, waar ze zich schuilhield voor het bezoek. Ze was altijd een uitstekende gastvrouw geweest, maar het had haar afgemat, volledig afgemat, om elke keer weer, jaar in, jaar uit, haar vaders welgestelde cliënten en haar mans humorloze collega's te vermaken, de onstuimige vriendjes van haar kinderen, buren die kwamen en gingen en een aldoor wisselend klantenbestand. En toch was er vandaag een meute van ruwweg honderd man sterk in haar tuin, mensen die rondliepen, die bleven rondlopen, op hun paasbest; aangeschoten feestgangers om het huwelijk van haar oudste dochter Wendy te vieren, mensen over wie ze die avond de verantwoordelijkheid had terwijl er al zoveel op haar bordje lag; niet letterlijk, want ze had geen hap kunnen eten van de karrenvracht aan gezonde gerechten die op de drie ellenlange tafels waren uitgesteld, maar voor de vier meisjes, in hun zomerse pasteltinten als fleurige stippen op het gazon, die in biologisch en sociaal opzicht haar verantwoordelijkheid waren. De vruchten van haar

schoot, achter elkaar geïmplanteerd door de zachte zoetheid van haar man, die nu in geen velden of wegen te bekennen was. Het moederschap was haar overkomen en ze had een reeks dochters met verschillende haarkleur en verschillende ongemakken op de wereld gezet. Zij, Marilyn Sorenson, meisjesnaam Connolly: een weerspanning product van geld en tragedie, van dubieuze socio-emotionele Iers-katholieke afkomst, maar nu eigenlijk uiterst functioneel in haar soort: een weelderige bos goudbruin haar, redelijk op de hoogte van zowel literaire kritiek als de beslommeringen van haar dochters, in een strakke groene jurk die haar gewelfde kuit accentueerde en het sproetige landschap van haar schouders bloot liet. Mensen bleven haar pompeus aanspreken als ‘de moeder van de bruid’ en terwijl ze haar best deed zich die rol aan te meten, probeerde ze ongemerkt in de gaten te houden of haar kinderen het wel leuk hadden, en kennelijk hadden ze het geen van vieren op die bewuste avond echt naar hun zin.

Misschien dat normaliteit een generatie oversloeg, net als kaalheid. Violet, haar op een na oudste, een beeldschone brunette in zijden chifon, had sinds het ontbijt al een kegel, wat niets voor haar was. Wendy was altijd al een handenbindertje geweest, hoewel ze vandaag minder getroebleerd overkwam, misschien dankzij haar kakelverse bruidegom die bankrekeningen op de Kaaimaneilanden had of omdat hij, zoals ze te kust en te keur te kennen gaf, ‘de liefde van haar leven’ was. En Grace en Liza, die negen jaar scheelden en allebei niet goed in hun vel zaten, de een aan de vooravond van de tweede klas van de basisschool en klein voor haar leeftijd, de ander die in haar tweede highschooljaar nog steeds geen vrienden had. Hoe kon je wezens uit je eigen materie laten ontstaan, ze in je binnenste laten groeien, baren, om vervolgens niets meer in ze te herkennen?

Normaliteit. Dat vergde nader onderzoek, in sociologisch opzicht.

Gracie had haar onder de ginkgo opgespoord. Haar jongste

was bijna zeven, een ondraaglijke leeftijd, een eeuwigheid verwijderd van op eigen benen staan, kinderlijk genoeg om de avond ervoor nog bij haar ouders in bed te kruipen, wat niet zo heel erg was geweest als die een pyjama aan hadden gehad. Onrust had een bepaalde uitwerking op Marilyn, dat was altijd al zo geweest, onrust dreef haar werktuiglijk naar de dierlijke leniging van haar man.

‘Liefje, misschien kun je naar...’ Ze aarzelde. De enige andere kinderen op de bruiloft waren peuters, en ze wilde de latente niet-sociale hondenliefde van Grace niet aanmoedigen door haar voor te stellen met Goethe te gaan spelen, maar ze smachtte naar een moment voor zichzelf, luttele seconden om in haar eentje wat koele avondlucht op te snuiven. ‘Ga papa maar zoeken, schat.’

‘Ik kan hem niet vinden,’ zei Grace. Het staartje van haar kinderstemmetje kwispelde tussen de klinkers door.

‘Dan moet je beter zoeken.’ Ze boog zich naar voren en kustte haar kruin. ‘Ik heb even de tijd nodig, Gansje.’

Grace liep weg. Ze was al bij Wendy geweest. Ze had al met Liza in de schommel op de veranda gezeten tot haar zus werd afgeleid door een joch dat sneakers onder zijn kostuum droeg; ze had Violet al vier slokjes champagne uit haar chique flûte afgetroggeld. Wie kon ze nu nog aanklappen?

Het was raar om haar ouders met al die mensen te moeten delen dit weekend, om al haar zussen tegelijk in hun huis aan Fair Oaks te zien. Soms noemde haar vader haar ‘het enige enig kind met drie zussen.’ Ze vond het een beetje vervelend dat haar zussen zich op haar domein begaven. Ze troostte zichzelf, zoals gewoonlijk, met het gezelschap van Goethe; achter de struiken met de paarse bloemen kroop ze dicht tegen hem aan en woelde door zijn weerbarstige vacht, het gedeelte van zijn achterste dat eruitzag alsof hij daar een permanentje had laten zetten.

Liza was niet blij met zichzelf toen ze zag dat haar jongere zusje haar toevlucht zocht bij de hond terwijl ze zelf haar toevlucht in de mond van een vreemde zocht, maar die van de stalknecht ademde de rokerige geur van whisky en rucola uit en wat hij met zijn vingers aan de binnenkant van haar dijbeen deed, maakte dat ze zich van Grace afwendde en besloot dat het meisje zichzelf wel kon redden; een kunst die ze zich hoe dan ook zo snel mogelijk kon aanleren.

‘Vertel eens wat over jezelf?’ vroeg de stalknecht. Zijn knokkels wreven langs het kanten niemendalletje dat voor ondergoed moest doorgaan en dat ze juist in de hoop op een gelegenheid als deze had aangetrokken.

‘Wat wil je weten?’ pareerde ze. Het kwam er ietwat bits uit. Het raffinement van de koketterie zat niet in haar karakter.

‘Jullie zijn met zijn vieren thuis,’ zei hij. ‘Hoe is dat?’

‘Het is een hormonaal helleoord. Een marathon van labiliteit en haarproducten.’

Hij glimlachte verward. Ze boog zich bruusk naar voren en kuste hem.

Violet was nog nooit zo dronken geweest. Ze hing op een stoel in haar eentje aan een tafel en had vermoedelijk de overige gasten verjaagd. De vorige avond kwam in gefragmenteerde episodes van helderheid bij haar terug: de bar die vroeger een bowlingbaan was geweest; de blauwe ogen van haar gezelschap, steunend op zijn ellebogen, de atletische klem van zijn bovenbenen, de achterbank van zijn moeders stationwagon; hoe ze keelgeluiden had geproduceerd die ze niet eens als de hare herkende, geluiden als van een pornoster, primitief gegrom. Hoe hij als eerste klaarkwam – ze voelde hem later uit haar vloeien toen ze weer naar de voorbank klommen – en hij toen haar, met een fijnbesnaard gevoel voor detail, liet komen, voor het eerst van haar leven. En hoe ze zich door hem om de hoek van de straat waar haar ouders woon-

den had laten afzetten, voor het geval dat Wendy nog wakker was.

Ze keek naar Wendy in haar schouderloze Gucci-japon, die in hun achtertuin haar bruiloft vierde en met haar nieuwe echtgenoot, een academicus uit een familie van oud geld, over de dansvloer zwierde op ‘You Can’t Hurry Love’. Voor het eerst had haar zus haar wat betreft succes afgetroefd. Ze zag er lichtvoetig en beeldschoon uit, rondjes draaiend op de muziek, terwijl Violet te bezopen was om zich nog prettig te voelen en kauwend op een homp focaccia haar vettige vingers aan de zoom van haar jurk afveegde. Maar toch moest ze een beetje om Wendy lachen, om Wendy die niet eens doorhad dat het gras vlekken op haar satijnen sleep maakte. In gedachten liep ze op haar zus af en fluisterde in haar oor: *je zou het besterven als je wist waar ik gisteravond was.*

Wendy zag dat Miles haar over zijn schouder verontschuldigend toelachte toen zijn kleine neefje, dat hun ringen had gedragen, hem naar de tafel met de taart sleepte.

‘Die krijgt een prima papatraining,’ zei de vrouw naast haar, die haar bovenarm aanraakte. Ze was een gast van Miles’ kant, waarschijnlijk iemands vastgoedagent, en ze had veel weg van een siliconengnoom. De aanwezigen op het gazon waren bij elkaar opgeteld waarschijnlijk meer waard dan het bnp van een bescheiden landje. ‘Gelukkig ben je nog jong. Tijd genoeg om de stamboom uit te breiden.’

Het was in verschillende opzichten een vrij onbehouwen opmerking, dus Wendy antwoordde navenant: ‘Wie zegt dat ik mijn portie wil delen met een stel kinderen?’

De vrouw keek haar vol afgrijzen aan, maar Wendy en Miles grossierden in dit soort grappen en dat mochten ze ook, want het interesseerde hen geen van beiden een ruk als de buitenwacht dacht dat ze met hem was getrouwd om zijn geld, het enige wat telde was dat zij wisten hoe het echt zat, en dat was

dat zij nog nooit zoveel van iemand had gehouden als van Miles Eisenberg en dat hij haar, vanwege een of ander grandioos kosmisch mirakel, ook liefhad. Ze was nu een Eisenberg, nota bene. Minstens in de top dertig van de rijkste families van Chicago. Dus ze kon naar believen mensen in de maling nemen.

‘Ik ben van plan iedereen te overleven en mijn dagen in wanstaltige weelde te slijten,’ voegde ze eraan toe. Ze stond op van haar stoel en liep naar haar nieuwe echtgenoot om zijn das te schikken.

De bomen staan dik in het blad, merkte David op, de bladeren wierpen dansende schaduwen op het gazon waarvan de hond omwille van de esthetiek verbannen was. David en Marilyn waren ’s morgens vroeg opgestaan en hadden een regenjas over hun pyjama aangetrokken om hem uit te laten, in plaats van traditiegetrouw de achterdeur open te zetten. David zag dat de gehuurde tafels en stoelen diepe voren maakten op zijn mooie gazonnetje, zijn maag raakte in de knoop bij de meloengrote pollen die de poten uit zijn kostbare zaaisels trokken. Goethe stooft over het gras als een zojuist ontsnapte gevangene en draafde met het bezitterige zelfvertrouwen van een hovenier over het groen. David haalde diep adem – de lucht was vochtig, ging het soms regenen? Dan gingen de gasten tenminste eerder weg – en hij verwonderde zich over het aantal kennissen dat iemand in een mensenleven opdeed, het aantal gezichten in zijn achtertuin dat hij niet herkende. Hij dacht aan Wendy als peuter, toen nog in hun huis in Iowa, waar ze over de veranda was gekropen om zich tussen hem en Marilyn op hun gammele cederhouten schommelbank in te wurmen en toen soezend mompelde: ‘Jullie zijn mijn beste vriendjes.’ Hij raakte bijna van streek toen hij daar stond, en hij zich net zo slecht op zijn plek voelde als een kwart eeuw geleden, voor hun trouwen, op een kille decemberavond toen

Marilyn onder de ginkgo tegen zijn borst leunde. Zijn ogen speurden tussen de overdaad aan vloeiende lentekleuren tot hij zijn vrouw had ontdekt, een klein bosgroen stipje dat zich onder diezelfde ginkgo schuilhield. Hij zocht zich een weg langs het hek tot hij bij haar was en legde een onderzoekende hand op haar onderrug. Werktuiglijk vlijde ze zich tegen hem aan.

‘Kom met me mee,’ zei hij en hij leidde haar tot achter de boomstam, waar hij haar tegen zich aan trok en zijn gezicht in haar haar begroef.

‘Liefje,’ zei ze ongerust. ‘Wat is er?’

Hij drukte zijn neus tegen haar hals en rook haar milde, warmdroge geur van siringen en zeep. ‘Ik heb je gemist,’ mompelde hij in haar decolleté.

‘O, liefste.’ Ze drukte zich tegen hem aan en tilde zijn kin op tot ze elkaar in de ogen keken. Hij kuste haar lippen, haar jukbeen, haar voorhoofd en de aanzet van haar kaak waar hij haar bloed kon voelen kloppen, en toen opnieuw haar lippen. Ze glimlachte, haar mond een koortsig blozende pruim, toen beantwoordde ze zijn kus en vervaagde de horizon. Dit had voor hem meer betekenis dan wat dan ook: de goudachtige warmte van zijn vrouw, de broeierigheid van hun beider vertwijfeling; twee mensen die verlichting vonden op de enige manier die ze kenden, door de taal van lippen, zijn handen op haar rug, haar rug tegen de boomschors, de kalmte die kwam als zij elkaar vonden, tot ze zich losmaakte, glimlachend naar hem opkeek en zei: ‘Laat de meisjes ons maar niet zien,’ en zich opnieuw in zijn armen nestelde.

Maar natuurlijk zagen ze hen wel. De meisjes loerden alle vier vanuit hun eigen gezichtspunt over het gazon naar hen, ieder afzonderlijk geattendeerd op hun afwezigheid op de receptie door die ene sensor, het rudimentaire overblijfsel uit hun kindertijd, die hen deed speuren naar de speciale behaaglijkheid

die voortkwam uit het bekende, de aarding, de nabijheid van degenen die jou hadden verwekt, degenen die altijd, wat er ook gebeurde, onvoorwaardelijk de zorg voor je hadden; hun dochters hielden alle vier op met waar ze mee bezig waren om naar hen te kijken, naar het glanzende hemellichaam dat hun ouders samen vormden, de twee mensen die meer liefde uitstraalden dan het universum zou willen toestaan.